

júcimi rokmi zúžila. Bolo to pod tlakom a ustupovaním pred požiadavkami Ministerstva školstva, zahrnujúcimi neraz operatívnu úlohu niektorého z odborných pracovníkov ministerstva, ktorú ústav musel začleniť do svojich výskumných plánov. Nebolo to najšťastnejšie riešenie a stalo sa jednou z príčin nesytematickosti a rozdrobenosti výskumu na pracovisku.

Ústav bol, aj je liahňou nových vedeckých pracovníkov, ktorých vyškoliť väčší počet nielen pre svoju potrebu, ale aj pre iné odborné inštitúcie. V súčasnosti na ústave pracuje 20 vedeckých pracovníkov zo 45 s vysokoškolským vzdelaním, čo je 44 % (napr. na VÚP v Bratislave je to necelých 30 %).

Nemáme v úmysle sa púšťať do podrobnejších analýz, na ktoré sa vymedzil priestor v pripravovanom zborníku. Podrobnú a odborne fundovanú analýzu publikačnej činnosti pracovníkov ústavu za uplynulé roky jeho existencie sme uverejnili v čísle 6/1988.

Preto sme toto číslo nášho časopisu, ktoré venujeme dvadsiatemu piatemu výročiu ústavu, nezostavili s cieľom podať hodnotiaci obraz o ústave. Nezhrmazdili sme ani reprezentatívne príspevky, ktoré by poskytli úplný obraz o výskumnom zameraní ústavu. Výročie ústavu si chceme uctiť takým spôsobom, že sme do čísla zhromazdili iba príspevky pracovníkov ústavu, ktoré sú odrazom ich súčasnej výskumnej aktivity. Ústav reprezentujú iba v tom zmysle, že zahrnujú skúmané problémy v oblasti normálneho, narušeného vývinu detí vyrastajúcich v prostredí rodiny i v kolektívnych zariadeniach, vo vekovom rozpätí predškolského i školského veku. Príspevky naznačujú aj trendy medzi-odborovej spolupráce, poukazujú na snahy o nápravu, rozvíjanie niektorých zaostávajúcich psychických funkcií.

Pri zabezpečovaní príspevkov do tohto čísla sa redakcia napokon dostala do situácie, že sa ich zhromazdilo viac, než bolo možné do jedného čísla vložiť, takže ďalšie príspevky budeme postupne uverejňovať v nasledujúcich číslach časopisu.

Karol Adamovič